

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Ki magyar Budapesten?*

Forrás: *Magyarország*

Bp.

1915 XI. 8

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fiiz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

" 1915 "

Személy

Helyszám

Közp. nyol

— Ki magyar Budapesten? Amióta csak tart a világháboru, megszorodtak a külföldi lapokban a Magyarországról közölt ismertetések. Különösen Budapestről, a fővárosról irtak már eddig is gyakorta és nem lenne érdektelen fejegyezni az egyes nemzetek íróinak a véleményét, amelyet leginkább az tesz igen érdekessé, hogy mindig az ottani felfogásra nagyon jellemző, sajátos szempontból nézik és tárgyalják Magyarország fővárosának életét és háborus hangulatát. Más-képpen nézi a dolgokat az angol, a francia, más-képpen a német. Nemrég egyik németországi nagy napilap közölt ismertetését Budapestről, erre akarunk megjegyzést tenni, mert a leírásban a pesti rendőrt is megemlíti és úgy ír róla, hogy aki az eredeti cikket olvasta, az minden bizonynyal a rendőrt — a német író cikkének a hatása alatt — a főváros legtudatlanabb alakjai között látja. Ugyanis igen dicsérő az írás Budapestről s különösen kiemeli, hogy itt mindenki tud és beszél németül, ami természetesen még rokonszenvesebbé teszi a fővárost, a németországi ember alig veszi észre, hogy idegen állam fővárosában sétál, (nem tudjuk, hogy ez dicséret akar-e lenni és illik-e neki örvendezni?) bárhol és bárkivel megértetheti magát, mindenki tud hazája nyelvén — csupán a pesti rendőr nem. Pedig az idegen nem is egyszer jut abba a helyzetbe, hogy nagy szüksége volna az utca órének felvilágosító szavaira. És ettől elesik, nem számíthat arra, hogy a rendőr, megértve német beszédjét, válaszol reá: Kell erre a német újság cikkére megjegyzést tenni, amely a pesti

rendőrt úgy állítja be az olvasói elé, mint aki a legidegenebb alakja a fővárosnak, hiszen drága magyar nyelvén kívül mást nem beszél; aki a budapesti német beszédőzönben ott áll ugyan rendületlenül, de ebből vajmi kevés haszon fakad. Annyi bizonyos, hogy igen furcsa a német ember gondolkozásmódja, azonban — sajnos — érthető. Mert tényleg gondolhatta azt, hogy itt mindenki tud németül, mert fővárosunkban csakugyan, már nemcsak az üzleti életben, amely eddig is idegen-szerű volt, hanem lassankint a társalgásban is a német beszéd járja. Mindenki beszél németül, csupán a rendőr nem, tehát a rendőr az idegen. Eltekintve a német író felületés munkájától, mert hiszen bőven akadnak a rendőrök között, akik idegen nyelveket beszélnek, azt helybenhagyhatjuk, hogy a rendőrök nagyobbára tözsgyökeres magyar emberek s így ebben igazá van a német írónak. A Dunántul, a nagy magyar Alföld, a Felvidék s a Székelyföld adja ezeket a magyarokat. Így hát, ha csak cseppet is gondolkozunk, rájövünk, hogy nem a rendőr az idegen a budapesti német beszédőzönben, hanem az a forгатag, amely őt körülveszi. Tehát nem neheztelést érdemel a pesti rendőr a magyarságáért, hanem százszorta inkább dicséretet, hogy szinmagyarságát megőrizte és megőrzi — a magyar fővárosban.

Székesfővárosi házinyomda 1915.